Mitul mântuirii ieftine și adevărul biblic despre tâlharul de pe cruce

Astăzi, mulți se amăgesc crezând că pentru mântuire ar fi suficientă o credință pur mentală — o acceptare intelectuală a adevărului, fără faptele credinței și fără transformarea vieții. Mulți invocă că „faptele noastre sunt ca o haină mânjită",însă desprind din context și ajung astfel la concluzia greșită că nimeni nu poate ajunge la desăvârșire, la statura plinătății lui Hristos. În realitate, această interpretare falsă ignoră esența planului lui Dumnezeu: acela ca omul să fie făcut asemenea lui Hristos.

Tâlharul de pe cruce, despre care mulți cred că a intrat în Împărăția lui Dumnezeu doar pentru că a dorit ca Domnul să-Și aducă aminte de el, este adesea folosit ca argument pentru pasivitate. Dar, în fapt, el nu confirmă această înțelegere greșită, ci o demontează.

Chemarea lui Dumnezeu pentru fiecare om este chemarea la desăvârșire — o lucrare interioară profundă, prin care inima este modelată, curățită și făcută potrivită pentru Împărăția Sa. Această lucrare nu este rezervată celor care au zeci de ani la dispoziție, ci este destinată tuturor, indiferent de circumstanțe, așa cum s-a întâmplat chiar și cu tâlharul de pe cruce. Dumnezeu nu cheamă pe nimeni doar la iertare, ci și la transformare; nu doar la mântuire, ci și la desăvârșire. Iar tâlharul de pe cruce nu a fost o excepție: și el a trebuit să treacă prin același proces al desăvârșirii.

Dumnezeu nu are două Evanghelii, nici două căi spre Împărăție: una pentru cei care au timp, și alta pentru cei care nu au; una pentru cei drepți și alta pentru cei păcătoși; una pentru oamenii religioși și alta pentru cei nepregătiți. Este o singură cale, un singur drum și un singur scop — formarea omului până la statura plinătății lui Hristos.

De aceea, oricine intră în Împărăția lui Dumnezeu trece prin același proces, fie că are o viață întreagă în față, fie că mai are doar câteva ore. Dumnezeu nu operează scurtături spirituale; El nu aduce pe nimeni la statura lui Hristos, fără să fie supus acestei lucrări — o zdrobire a inimii, o pocăință sinceră, o supunere reală față de Domnul.

Acesta este unicul mod în care cineva poate ajunge la statura de om mare: nu prin meritele sale, nici prin fapte moarte, ci prin lucrarea lăuntrică a Duhului, la care omul trebuie să răspundă cu credință vie, cu dorință sinceră și cu o inimă deschisă spre transformare. Nimeni nu este exceptat de la această operă divină, pentru că aceasta este însăși esența mântuirii — formarea omului după chipul lui Hristos.

Tâlharul de pe cruce nu a fost scutit de lucrarea transformării; ea s-a petrecut și în el, chiar dacă a durat doar câteva ore. În acele clipe scurte, inima lui a fost străpunsă, conștiința trezită, iar dorința de a fi amintit de Domnul n-a fost un simplu gând, ci expresia unei iubiri vii — semn clar că Duhul a lucrat în adâncul ființei sale. Aceasta arată că același proces al desăvârșirii poate fi autentic și atunci când timpul pare insuficient, pentru că puterea lui Dumnezeu nu este măsurată cu ceasul omenesc.

Pentru a înțelege mai limpede modul în care Dumnezeu poate lucra într-un timp atât de scurt, este folositor să privim la o ilustrație din lumea de astăzi. Dacă până și în domeniul tehnologic limite ce păreau de neclintit sunt depășite într-un ritm surprinzător de rapid, cu atât mai mult lucrarea lui Dumnezeu — neatinsă de neputințele noastre — poate realiza în ore ceea ce omul ar crede că necesită ani. De aceea, progresul tehnologic nu trebuie privit ca un scop în sine, ci ca o imagine palidă a felului în care, atunci când intervine o putere superioară, percepțiile despre „imposibil" se schimbă radical.

Progresul tehnologic din ultimele secole demonstrează că lucruri considerate altădată imposibile sunt astăzi la îndemână. Dacă în jurul anului 1900 nimeni nu și-ar fi putut imagina un ritm de producție de **1.500 de autoturisme pe zi**, realitatea actuală răstoarnă astfel de percepții. Faptul că oamenii pot realiza în câteva ore obiecte complexe care altădată necesitau săptămâni arată că limitele omenești sunt, în mare măsură, relative, nu absolute.

Cu atât mai mult, când vorbim despre Dumnezeu — Cel neatins de constrângeri, lipsuri și neputințe — nu putem aplica aceleași limite pe care le asociem ființei umane. Oricât de sofisticată ar fi o fabrică modernă, orice lucrare a omului rămâne o palidă umbră în fața **capacității nelimitate a lui Dumnezeu**.

Cu atât mai mult, ideea că **Dumnezeu — Izvorul puterii, al înțelepciunii și al creației — ar fi constrâns de timp** sau neputincios în transformarea unei inimi este lipsită de temei. Cuvintele Domnului Isus, *„Ceea ce este cu neputință la oameni este cu putință la Dumnezeu”* (Luca 18:27), devin fundamentul pentru a înțelege că lucrarea Sa se poate manifesta în ritmuri și intensități pe care mintea omenească nu le poate anticipa.

Dacă oamenii pot realiza în câteva ore obiecte pe care generațiile anterioare nici nu le puteau imagina, este rațional să credem că Dumnezeu poate lucra într-o inimă omenească într-o manieră infinit mai profundă, chiar și într-un interval foarte scurt.

Totuși, după cum producerea a 1.500 de autoturisme într-o zi nu este posibilă fără cadrul necesar — forța de muncă, utilajele, tehnologia, logistica pieselor — tot astfel nici lucrarea duhovnicească nu se produce la întâmplare. Dumnezeu Însuși creează cadrul, timpul, circumstanțele și intensitatea necesare ca transformarea să fie posibilă.

Ceea ce nouă ne pare imposibil nu este imposibil pentru El, pentru că **El pregătește exact contextul în care inima poate fi atinsă de iubire, luminată și transformată.** Dumnezeu nu doar lucrează în om, ci creează mai întâi mediul în care lucrarea Sa poate avea loc, așa cum o fabrică modernă creează mediul în care un ritm de producție uimitor devine posibil.

Timpul, așa cum îl percepem noi, nu limitează lucrarea spirituală. Dumnezeu nu are nevoie de decenii pentru a aprinde credința în cineva, pentru a trezi conștiința sau pentru a produce o transformare lăuntrică autentică atunci când inima se deschide cu adevărat.

În această lumină, **tâlharul de pe cruce devine un exemplu relevant al unei desăvârșiri lucrate în mod intens, accelerat și deplin**, sub privirea și puterea lui Hristos.

Tâlharul de pe cruce nu este un caz marginal, ci o revelație a modului în care lucrează Dumnezeu atunci când timpul se comprimă, dar harul crește. Scriptura arată că lucrarea de mântuire și transformare nu este limitată de durată, ci de disponibilitatea inimii și de suveranitatea Duhului. Dacă suferința este calea maturizării duhovnicești, atunci crucea a fost pentru tâlhar locul unde, în câteva ore, s-au concentrat experiențe pe care alții le trăiesc într-o viață întreagă: recunoașterea păcatului, iubirea, frica de Dumnezeu, pocăința, smerenia, credința, supunerea totală și desăvârșirea.

În prezența lui Hristos răstignit—modelul suprem al dragostei, al răbdării și al ascultării—tâlharul a fost expus la o lumină spirituală pe care nimeni, în afara martirilor, nu o gustă. Acea suferință extremă, purtată fără împotrivire și cu încredere, a devenit pentru el o școală rapidă a sfințirii; un foc purificator care a ars vechea natură și a făcut loc lucrării desăvârșite a harului.

Dumnezeu, care are cheile morții și ale vieții, nu este limitat de ore, de slăbiciune sau de circumstanțe. El nu începe nimic fără să ducă la bun sfârșit, căci este scris în Filipeni 1:6: „Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos.” Dacă Dumnezeu a început lucrarea mântuirii într-un om, El are la îndemână toate resursele pentru a o desăvârși—puterea, harul și chiar timpul—pentru că El este Cel care dă viață și tot El o ia.

A crede că Dumnezeu ar fi fost constrâns de timp în cazul tâlharului de pe cruce sau că ar fi fost obligat de cele câteva ore rămase să acorde o „mântuire ieftină” fără lucrarea de transformare după chipul lui Hristos, înseamnă a-L înțelege greșit și a-L face neputincios. Dacă ar fi fost necesar mai mult timp pentru lucrarea desăvârșirii, El l-ar fi oferit; faptul că nu l-a oferit dovedește că ceea ce trebuia realizat a fost realizat în întregime. Nimic nu-L ia pe Dumnezeu prin surprindere și nimic nu Îi poate grăbi sau încetini lucrarea.

Frumusețea caracterului lui Hristos — blândețea Lui neobișnuită, tăcerea Lui plină de demnitate, iertarea rostită chiar în mijlocul batjocurii — a fost pentru tâlhar o realitate copleșitoare și irezistibilă. În clipa în care L-a privit, nu a văzut doar un om răstignit, ci a văzut ceea ce numai Duhul poate descoperi: frumusețea morală a Fiului lui Dumnezeu, perfecțiunea iubirii care se dăruiește până la capăt. Această frumusețe este chemarea universală a lui Hristos, aceea pe care El o trimite către toți oamenii: „Fiți ca Mine… veniți la Mine… urmați-Mă.”

Tâlharul, în mod paradoxal, deși la limita vieții, a fost unul dintre cei mai sensibili la această chemare. Hristos l-a atras — nu prin amenințare, nu prin frică, ci prin farmecul inegalabil al caracterului Său. Iar tâlharul a răspuns.

A răspuns într-un mod pur, spontan, profund, așa cum doar o inimă zdrobită și iluminată poate răspunde. În câteva clipe, s-a născut în el o iubire care nu poate fi explicată prin rațiune omenească: o iubire tare ca moartea, o iubire pe care nici chinurile groaznice, nici durerile trupului sfâșiat, nici apropierea sfârșitului nu au putut să o stingă.

Dimpotrivă — suferința a făcut această iubire și mai limpede, și mai autentică. În timp ce viața i se scurgea, iubirea pentru Hristos se amplifica. În timp ce lumea din jur se întuneca, lumina frumuseții lui Hristos se aprindea în el. Nici măcar apropierea morții nu a putut stinge ceea ce răsărise în el: o loialitate profundă față de Hristos, pe care sufletul său a mărturisit-o cu toată puterea rămasă.

Așa se vede clar că în tâlhar nu a avut loc doar o convingere intelectuală, ci o aprindere a inimii. Hristos l-a atras — iar iubirea trezită prin frumusețea Lui a fost mai tare decât durerile crucii.

Astfel, nicio contradicție nu există între exigența scripturală care cere caracterul transformat și cazul tâlharului; el nu a intrat în Împărăție ca un om neschimbat, ci ca un om trecut printr-o lucrare neobișnuit de intensă, lucrată de Dumnezeu în suferință, în prezența Fiului și sub iluminarea Duhului. Crucea a fost pentru el locul morții trupului, dar și locul transformării caracterului. Nimic întinat nu intră în Împărăție — iar Dumnezeu, în suveranitatea Lui, a făcut ca acel om să treacă prin procesul desăvârșirii caracterului.

Suferința extremă prin care trecea nu a fost doar cadrul morții sale, ci locul unei transformări accelerate, unde intensitatea durerii s-a întâlnit cu intensitatea descoperirii frumuseții lui Hristos. Fixat pe lemnul crucii, în fața propriei sfârșiri, el a fost expus la ceva ce puțini oameni au experimentat: suferința lui Hristos, trăită în tăcere, neîmpotrivire și demnitate.

În acele ore, tâlharul a fost martor direct la modul în care Hristos răspundea insultelor fără a răspunde înapoi, cum suporta durerea fără a blestema, cum își dădea viața fără împotrivire. Această prezență, combinată cu propria suferință, a devenit un catalizator al unei schimbări interioare profunde.

Procesul de transformare, care noi îl percepem că se desfășoară în timp mai îndelungat, pare aici comprimat într-un interval dramatic. Suferința ascuțește simțirea lăuntrică, conștiința devine mai limpede, iar realitățile veșnice capătă contur într-un mod direct. În acele ore, tâlharul trece de la revoltă la recunoașterea adevărului, de la negare la recunoaștere, de la teamă la credință, de la dispreț la iubire.

Atunci când lumina de sus, iubirea sinceră și durerea se întâlnesc, timpul nu mai are aceeași greutate. În astfel de momente, ceea ce ni s-ar părea posibil doar într-o viață întreagă este posibil în câteva ore.

Scena crucificării nu este doar un moment al durerii ultime, ci și unul al descoperirii maxime. Acolo, între cer și pământ, în tensiunea dintre disperare și har, se află un om care trăise până atunci în întuneric — tâlharul de pe cruce — și care, în ultimele ore ale vieții, se întâlnește cu lumina strălucitoare a lui Hristos. Această întâlnire nu îl lasă neschimbat; la fel ca la Saul din Tars pe drumul Damascului sau ca la temnicerul din Filipi în miez de noapte, efectul luminii a fost total și imediat. Când lumina lui Dumnezeu se aprinde în inima omului, schimbarea nu mai depinde de ani, ci de adevărul care i-a străpuns ființa.

Suferința extremă, în loc să fie doar contextul morții sale, se dovedește a fi locul unei maturizări accelerate, **un cuptor de foc** în care se împlinește cuvântul Scripturii privitor la lucrarea lui Dumnezeu în cei care Îl caută în ceas de cumpănă.

Biblia descrie suferința ca pe un proces esențial în formarea caracterului. Chiar Domnul Isus a trecut prin această pedagogie: „se cuvenea ca Acela pentru care și prin care sunt toate să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor” (Evrei 2:10). De asemenea, ni se spune că „a învățat ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit” (Evrei 5:8).

Nu este vorba de imperfecțiune morală în Hristos, ci de desăvârșirea prin identificarea deplină cu suferința omenească. Acesta este cadrul în care trebuie înțeles cuvântul Său enigmatic: „fiecare om va fi sărat cu foc” (Marcu 9:49) — focul încercării având rol de curățire și consacrare.

Pentru tâlhar, acest „foc” nu a durat câteva minute, ci ore grele și neînduplecate. Când câteva minute de durere ne fac poate să urlăm și să căutăm remediu în medicamente, ce înseamnă să fii atârnat pe o cruce timp de 6–9 ore, într-un amestec de sete, hemoragie, arsuri, cârcei și sufocare progresivă? În acel loc al agoniei, Scriptura ne arată că un proces lăuntric se produce: unul dintre tâlhari batjocorește, dar celălalt îl oprește cu cuvintele: „Nu te temi tu de Dumnezeu?” (Luca 23:40).

Această întrebare scoate la lumină o frică sfântă, începutul înțelepciunii (Proverbe 1:7), și deschide drumul spre mărturisire: „Noi primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre” (Luca 23:41). Este o renunțare la auto îndreptățire, un semn al unei conștiințe trezite în mijlocul durerii. Urmează apoi mărturisirea lui despre Hristos: „Acesta n-a făcut nici un rău” (Luca 23:41). Iar în final, se ridică rugăciunea simplă, dar profundă: „Doamne, adu-Ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta” (Luca 23:42).

Hristos răspunde nu cu judecată, ci cu promisiune: „Astăzi vei fi cu Mine în rai” (Luca 23:43). Acest „astăzi” arată intensitatea lucrării dumnezeiești, nu scurtimea timpului omenesc. Procesul nu este măsurat în ani, ci în profunzimea întâlnirii cu Hristos.

De remarcat este că astăzi mulți se opresc la presupusa oferta gratuită a Domnului Isus și neglijează complet lucrarea lui Dumnezeu de desăvârșire care a început-o în acest om. Promisiunea Domnului Isus nu suspendă lucrarea de desăvârșire, ci o confirmă; nu înlocuiește formarea caracterului, ci o inaugurează în mod concentrat. „Astăzi” nu este o scurtătură ieftină, ci o intensificare a harului care aprinde iubirea și începe lucrarea de transformare.

Această lucrare are un fundal esențial: suferința. Scriptura spune că „încercarea credinței voastre lucrează răbdare”, iar „răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea” (Iacov 1:3–4). Apostolul Pavel adaugă: căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. (Romani 5:3–4). Iar Petru vorbește despre o credință „încercată prin foc” (1 Petru 1:7).

În aceeași linie, scriptura face și această promisiune: „Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintiți.” *(1 Petru 5:10)*

Tâlharul trece prin acest foc — nu într-o viață lungă, ci într-o intensitate rar întâlnită, sub ochii Celui răstignit lângă el. Și tocmai aici se vede împlinirea promisiunii: în puțină vreme, Dumnezeu îl desăvârșește, îl întărește și îl face neclintit în fața atacurilor celui rău. Ceea ce pentru oameni ar părea imposibil într-un timp atât de scurt, Dumnezeu lucrează pe deplin în acele ore: o credință aprinsă, o inimă curățită și o statornicie care nu mai poate fi clătinată.

Suferința Domnului Isus devine model suprem: „la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, lăsându-vă o pildă, ca să călcați pe urmele Lui” (1 Petru 2:21). „El, când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; când era chinuit, nu amenința” (1 Petru 2:23). Tâlharul, în felul său, imită această neîmpotrivire: nu răspunde batjocurii, nu se apără, nu lovește înapoi cu vorbe, ci acceptă adevărul și privește spre Hristos.

Prin acest proces, crucificarea nu devine doar sfârșitul unei vieți, ci intrarea într-o școală concentrată a desăvârșirii, unde durerea exterioară declanșează o trezire interioară. În câteva ore, dar ore în care intensitatea suferinței și iubirea față de Hristos se amplifică reciproc, se întrunește dinamica biblică a transformării: credință, mărturisire, iubire, renunțare la sine, frică de Dumnezeu, încredere, îndelungă răbdare.

În final, tâlharul nu este o excepție stranie, ci un simbol al puterii lui Dumnezeu de a lucra intens și profund acolo unde inima se deschide și suferința devine solul în care harul încolțește. Dacă „Căpetenia și

Desăvârșitorul credinței” (Evrei 12:2) a fost desăvârșit prin suferință, atunci focul crucii poate deveni — chiar și în ceasul morții — locul unde viața unui om se schimbă ireversibil.

În acest spațiu al agoniei, tâlharul alege să nu răspundă cu rău la rău, ci să mustre nedreptatea, să-și recunoască vina și să-L privească pe Hristos cu iubire din toată inima lui. Aici se împlinește cuvântul: „Cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.” În el vedem ecoul cuvintelor din 1 Petru 2, unde se spune că ucenicii sunt chemați să nu întoarcă batjocura cu batjocură, să nu răspundă suferinței cu violență, ci să imite tăcerea și neîmpotrivirea lui Hristos.

Această temă — a transformării profunde în timp redus — nu se limitează la episodul tâlharului. Biserica primară este plină de astfel de exemple — oameni care au murit pentru credință înainte de a avea șansa unei vieți lungi de maturizare treptată.

De-a lungul secolelor, mulți oameni care L-au ales pe Hristos ca Mire au avut parte de vieți scurte, marcate de prigonire și martiraj. În istoria anabaptiștilor se regăsesc zeci de mii de credincioși care, după convertire, au fost capturați, torturați și omorâți în scurt timp. Pentru mulți dintre ei, „viața cea nouă” nu s-a măsurat în ani, ci în zile. Și totuși, nu au dat înapoi, nu au renegat credința și nu au răspuns cu rău la rău; au rămas statornici chiar și în chinuri, demonstrând astfel iubirea care s-a declanșat în ei — o iubire tare ca moartea, pe care „apele cele mari nu pot s-o stingă” (Cântarea Cântărilor 8:6–7).

Așa cum tânăra din Cântarea Cântărilor, deși „păzitorii care umblă prin cetate” au găsit-o, au bătut-o și au rănit-o, (5:7), totuși nu a renunțat la căutarea iubitului ei, la fel adevărata Biserică nu încetează să-L iubească pe Mire, chiar când este rănită, disprețuită și prigonită. Rănile nu sting iubirea; ele o dovedesc și o înflăcărează.

Contrastul dureros este că astăzi mulți dintre cei care își spun „născuți din nou” nu pot dovedi o astfel de dragoste față de Domnul Isus — acea dragoste fără de care nimeni nu poate deveni vrednic de a fi logodnica Lui. Ei mărturisesc cu buzele, dar nu ard în inimă; declară credința, dar nu trăiesc fascinația pentru frumusețea Lui; se bucură de oferta mântuirii, dar neglijează chemarea la iubire, la loialitate jertfitoare. Iar fără această iubire, nu există maturizare, nu există transformare, nu există pregătire pentru Nunta Mielului.

În oglinda istoriei biblice, episodul ieșirii din Egipt oferă o paralelă sugestivă: drumul până în țara promisă putea dura câteva zile, dar poporul l-a transformat într-o călătorie de 40 de ani.

În acest sens, tâlharul de pe cruce poate fi văzut ca un reprezentant al unei categorii rare de oameni precum Iosua și Caleb sau Pavel — oameni care, atunci când s-au întâlnit cu chemarea lui Dumnezeu, au răspuns imediat, ferm și cu inimă curată.

Dacă Iosua și Caleb nu ar fi fost nevoiți să meargă împreună cu un popor împietrit, ei ar fi intrat în Canaan nu după patruzeci de ani, ci după doar câteva zile, atât cât necesită drumul fizic dintre Egipt și Canaan, un drum asemănător cu cel parcurs de frații lui Iosif atunci când au coborât în Egipt după grâu — aproximativ zece până la paisprezece zile. Așa cum Iosua și Caleb erau pregătiți să intre imediat în țară, tot astfel și tâlharul era pregătit, în chiar ceasul suferinței lui, să intre în Împărăție.

Răspunsul lui prompt la glasul lui Dumnezeu și la frumusețea caracterului lui Hristos — a adus lucrarea divină. Așa cum inimile lui Iosua și Caleb nu aveau nevoie de decenii ca să fie transformate, tot astfel nici tâlharul nu a avut nevoie de o viață întreagă, pentru că inima lui a răspuns pe deplin în chiar momentul întâlnirii cu Hristos.

Poate că această perspectivă invită la o răsturnare a modului obișnuit de a privi lucrurile: dacă unii ajung la maturitate în timp scurt, de ce altora le trebuie ani? Poate că durata nu este o expresie a planului lui Dumnezeu, ci uneori o reflectare a împotrivirii interioare, a lipsei de disponibilitate, a ritmului lent al inimii omenești.

Astfel, în lumina acestor exemple, este posibil să înțelegem că lucrarea lui Dumnezeu în inimă nu este determinată de lungimea timpului, ci de intensitatea întâlnirii cu El și de disponibilitatea omului. Suferința

extremă, prezența lui Hristos și deschiderea pentru adevăr pot comprima într-un interval scurt o lucrare spirituală altfel întinsă pe ani.

Concluzie

În final, povestea tâlharului nu este excepția care să permită o viață relaxată față de exigențele sfințirii cerută de Dumnezeu oricărui om, ci dovada că Dumnezeu poate împlini, în modul Lui și în timpul Lui, tot ceea ce este necesar pentru ca un om să fie vrednic pentru Împărăția Sa.

Tâlharul nu devine un model de ușurătate spirituală și nici argumentul unei mântuiri ieftine, reduse la un simplu raționament superficial: „doar crezi și ești mântuit (ca prin foc), restul nu contează." Dimpotrivă, el este una dintre cele mai puternice dovezi că harul, atunci când atinge cu adevărat inima, nu o lasă în starea în care o găsește.

De aceea trebuie spus cu toată seriozitatea că lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o cu tâlharul nu a fost declanșată de mecanisme religioase, ci de iubirea care s-a născut în el în clipa în care a văzut frumusețea lui Hristos. Numai iubirea trezită față de frumusețea morală a Fiului determină lucrarea profundă a lui Dumnezeu în om.

Fără această iubire — puternică, reală, irezistibilă, „tare ca moartea" și pe care nici chinurile nu o pot stinge — nu există transformare autentică. Și nu ne putem amăgi că, dacă această iubire nu s-a născut în noi în timpul vieții, Dumnezeu o va produce automat în ultimul ceas, așa cum a făcut cu tâlharul. Harul nu lucrează mecanic; el răspunde unei inimi care vede frumusețea lui Hristos și este mișcată de ea.

Cei care au ieșit din Egipt sunt un exemplu trist că timpul, folosit fără credință și fără iubire, poate lucra în defavoarea omului: au răspuns cu cârtiri încă de la început și, în cele din urmă, nu au intrat în Țara Promisă. Perioada lor de har de încercare a fost aproximativ doi ani — după care au urmat treizeci și opt de ani de rătăcire, ca judecată, nu ca maturizare. Timpul, în sine, nu sfințește; doar iubirea care răspunde chemării lui Hristos deschide inima către lucrarea desăvârșitoare a lui Dumnezeu.

Tâlharul nu a fost scutit de transformare; transformarea a fost pur și simplu concentrată, intensificată și accelerată de suferință, de proximitatea morții și mai ales de frumusețea morală a lui Hristos. Harul nu i-a anulat nevoia de schimbare, ci i-a produs schimbarea. Harul nu i-a permis nepăsarea, ci i-a trezit pocăința. Harul nu i-a permis libertinajul, ci i-a rupt ataşamentul față de păcat. Nimic din ce s-a întâmplat cu tâlharul nu încurajează o viață trăită în voia firii, pentru că nimic din ceea ce s-a întâmplat cu el nu a fost ieftin: el a trecut prin focul suferinței maxime, lumina prezenței lui Hristos și străpungerea profundă a Duhului.

Adevărul este că povestea lui nu minimalizează chemarea la sfințenie, ci o maximizează: Povestea lui nu spune: „trăiește cum vrei și te pocăiești la final", ci spune: „când frumusețea Lui te atinge cu adevărat, nici măcar chinurile morții nu pot stinge iubirea față de Hristos.

Astfel, mântuirea tâlharului nu justifică superficialitatea, ci demască falsa pocăință și credința inertă. Harul care l-a mântuit pe el este același har care, în mod normal, ne transformă pe unii din noi prin ani de umblare, dar care, poate lucra în câteva ore tot ceea ce noi nu am reușit într-o viață întreagă. Dumnezeul care desăvârșește printr-o viață întreagă poate desăvârși și prin câteva ore, atunci când harul și suferința se întâlnesc la umbra iubirii lui Hristos — dar această lucrare nu se realizează fără iubirea care se aprinde în om la vederea frumuseții Fiului, iubire pe care nimic nu o poate stinge.

Exemplul tâlharului de pe cruce, al martirilor din Biserica primară sau al anabaptiștilor arată că transformarea spirituală se poate produce într-un ritm accelerat în condiții de suferință extremă. Dumnezeu nu este limitat de timp, iar modul în care El lucrează rămâne în sfera puterii Lui. Suferința, credința și disponibilitatea interioară pot crea un cadru în care lucrarea Sa este intensă și profundă, chiar dacă durata vieții este scurtă.

În această lumină, transformarea omului nu este măsurată doar în ani, ci în intensitatea întâlnirii cu Dumnezeu și în răspunsul inimii la chemarea Lui.

Temelia este ”ca Hristos”, iar lucrarea fiecăruia va fi trecută prin foc — nu există mântuire ieftină

În vremurile noastre, mulți și-au clădit, din neglijență sau comoditate, o „mântuire ieftină” sprijinindu-se selectiv pe două pasaje: 1 Corinteni 3 (despre lucrarea fiecăruia care va fi încercată prin foc și mântuirea „ca prin foc”) și episodul tâlharului de pe cruce. Din aceste texte s-a extras, în mod greșit, ideea că intrarea în Împărăția lui Dumnezeu poate fi obținută fără ucenicie, fără sfințire, fără transformarea caracterului, ca și cum mântuirea ar fi un certificat fără **schimbare lăuntrică**, fără o schimbare reală a naturii stricate.

Astfel de **interpretări** rup textele din contextul lor: în 1 Corinteni 3, Pavel nu legitimează o viață netransformată, ci avertizează că lucrarea de zidire a Bisericii va fi probată prin foc, iar ceea ce este „lemn, fân, trestie” va arde, aducând pierdere de răsplată, chiar dacă persoana, așezată pe temelia care este Hristos, va fi „mântuită, dar ca prin foc”.

Iar tâlharul nu este un model de viață creștină pentru a trăi fără roada Duhului și fără ascultare.

Această confuzie care cochetează cu o „siguranță” lipsită de sfințire și de asemănare cu Hristos îi face pe mulți să se înșele singuri și să-i înșele pe alții, reducând Evanghelia la o iertaree juridică fără înnoirea naturii, fără „transformarea din slavă în slavă”. Scriptura este însă limpede: temelia este în mod obligatoriu Hristos, iar mântuirea fără transformare nu există.

Trebuie evitată, așadar, dublă confuzie: pe de o parte, între lucrarea Duhului în om pentru mântuire (fără de care nu se intră în Împărăție), și pe de altă parte, lucrarea fiecăruia în zidirea Bisericii (care poate aduce răsplată sau pierderea ei). De asemenea, trebuie înțeleasă corect și afirmația Domnului: „fiecare va fi sărat cu foc” — căci nimeni nu ajunge în glorie fără ucenicie, șlefuire și ascultare.

Apostolul Pavel afirmă cu putere că fundamentul vieții creștine este unul singur: „nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos”. Temelia este obligatorie, nu opțională, iar orice viață spirituală autentică începe prin unirea reală cu Hristos, nu prin moralitate, tradiție sau simple intenții bune. Iertarea, justificarea și reconcilierea cu Dumnezeu își au rădăcina exclusiv în această temelie pe care Dumnezeu a stabilit-o prin Fiul Său. Absolut tot ceea ce urmează în viața unui credincios, atât în ce privește transformarea personală prin Duhul, cât și lucrarea de zidire a Bisericii, depinde de acest fundament.

În 1 Corinteni 3, Pavel nu vorbește despre roada Duhului în sensul Galateni 5:22–23, ci despre o realitate distinctă: lucrarea de zidire a Bisericii la care fiecare este chemat să participe. Aici accentul nu este pe transformarea interioară necesară ajungerii la statura lui Hristos, ci pe calitatea lucrării pe care credincioșii o aduc Trupului lui Hristos. Pavel îi compară pe slujitori cu niște lucrători care clădesc deasupra temeliei lui Hristos, folosind materiale diferite: aur, argint, pietre scumpe — sau lemn, fân, trestie. Această imagine arată clar că nu toate lucrările sunt egale în ochii lui Dumnezeu; unele sunt solide, curate, durabile, iar altele sunt superficiale, ieftine și lipsite de esență.

Pavel adaugă că „lucrarea fiecăruia va fi dată pe față, pentru că ziua aceea o va descoperi”, întrucât se descoperă „în foc”, și focul va dovedi felul lucrării fiecăruia. Aici apare una dintre cele mai solemne avertizări ale Scripturii: lucrarea fiecăruia va fi încercată. Dacă lucrarea rezistă focului, cel care a zidit va primi răsplată.

Dacă lucrarea este arsă, el își va pierde răsplata, dar el va fi mântuit, însă „ca prin foc”. Această expresie — mântuit, dar ca prin foc — nu descrie o „mântuire ieftină”, ci o mântuire în care persoana a fost așezată pe temelia corectă, Hristos, însă lucrarea de zidire a Bisericii, adică aportul personal la Trupul lui Hristos, a fost fără valoare durabilă.

Acest caz se aseamănă cu tâlharul de pe cruce, care a fost mântuit, dar nu a avut timp să zidească în Biserică; el a fost cu adevărat mântuit „ca prin foc”. Acest exemplu nu se poate transforma într-o normă pentru cei care trăiesc o viață întreagă și sunt chemați să participe la edificarea Trupului lui Hristos. Tâlharul a fost salvat în ultimele clipe prin credință și transformare autentică, și mântuirea lui nu anulează necesitatea uceniciei și a transformării. De aceea nu trebuie să facem confuzie între lucrarea Duhului în om pentru mântuire și transformare și lucrarea fiecăruia în zidirea Bisericii. Cele două planuri sunt diferite.

Lucrarea Duhului în om este absolut necesară pentru intrarea în Împărăție; fără nașterea din nou, fără sfințire, fără transformarea caracterului, omul nu poate fi compatibil cu Dumnezeu. „Fără sfințire nimeni nu va vedea pe Domnul”, spune Evrei 12:14. „Dacă un om nu se naște din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu”, spune Domnul Isus în Ioan 3:5.

Transformarea chipului lăuntric după chipul lui Hristos nu este o opțiune, ci un proces obligatoriu: „pe cei pe care i-a cunoscut mai dinainte i-a și rânduit să fie asemenea chipului Fiului Său”. Roada Duhului — dragoste, bucurie, pace, răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânare — nu este o listă de perfecțiuni morale, ci caracterul lui Hristos matur în om, indispensabil pentru viața veșnică. Aceasta este lucrarea Duhului în om fără de care nimeni nu poate intra în Împărăție.

În schimb, lucrarea de zidire a Bisericii, descrisă în 1 Corinteni 3, privește altceva: calitatea slujirii fiecărui credincios. Aici Pavel nu se referă la roada Duhului în omul lăuntric, ci la modul în care fiecare contribuie la creșterea Trupului. Dacă această lucrare este „aur, argint, pietre scumpe”, adică sănătoasă, curată, centrată în Hristos, zidită prin adevăr și dragoste, atunci rămâne.

Dacă este „lemn, fân, trestie”, adică superficială, omenească, lipsită de substanță, ea va fi arsă. Persoana este vrednică de a locui în veșnicie prin transformarea produsă de Duhul, însă slujirea pe care a zidit-o pe pământ poate să nu aibă valoare eternă.

De aceea Domnul Isus spune: „Fiecare va fi sărat cu foc”. Focul probării este inevitabil, atât în ce privește caracterul cât și în ce privește lucrarea. Dar este important să nu confundăm aceste două domenii. Lucrarea de zidire poate fi arsă și omul să fie totuși mântuit, dar lucrarea Duhului în inima omului pentru transformare și sfințire este obligatorie; fără ea nimeni nu poate vedea pe Dumnezeu. Mântuirea personală nu înseamnă iertare fără transformare. „Mântuire ieftină” — adică iertare fără schimbarea vieții — este o contradicție față de Evanghelia lui Hristos.

Astfel se văd limpede cele două realități: lucrarea fiecăruia în Biserică poate fi răsplătită sau arsă, însă mântuirea personală cere temelia Hristos și lucrarea obligatorie a Duhului, care transformă omul până când devine compatibil cu Împărăția. Iertarea deschide poarta, dar caracterul transformat este cel care permite intrarea în prezența lui Dumnezeu. În acest fel, Scriptura arată că nu există mântuire ieftină, nu există viață fără rod, nu există iertare fără transformare, căci scopul final al lui Dumnezeu este o familie de fii maturi, asemenea lui Hristos, capabili să locuiască în lumina Lui pentru veșnicie.

Prin urmare, a construi „mântuiri” ieftine din **1 Corinteni 3 și din cazul tâlharului** înseamnă a mutila mărturia biblică și a respinge chiar scopul lui Dumnezeu: nu doar iertare, ci formarea chipului Fiului; nu doar scăpare de pedeapsă, ci compatibilitate cu prezența Lui. Numai astfel, cu temelia așezată în Hristos, cu viața „sărată cu foc” și cu lucrarea verificată la judecata lui Dumnezeu, creștinul încetează să se amăgească și să-i amăgească pe alții — și intră în adevărata chemare: să devină asemenea Lui.